

То е оригинално Славейково стихотворение, не прѣводно или близко подражателно (За П. Р. Славейковата прѣводна и подражателна поезия вижъ подъ това заглавие студията на Б. Пеневъ въ Псп. 1906). И вече въ това стихотворение на Славейковъ е загатнатъ бждещиятъ поетъ. Знае се, че той найкъсно отъ 1848 почва да се учи отъ рускитѣ поети (вж. „Петко Р. Славейковъ“, характеристика отъ Пенчо Славейковъ въ цит. кн.; сжшо и цит. студия на Б. Пеневъ). Подъ тѣхно влияние у младия даскалъ постепенно се проявява вродената поетична дарба. Отъ друга страна, знае се, че още въ 1845-46 Чинтуловъ пише въ Одеса „Възпоменание“ и „Стани, стани, юнакъ балкански“. Споредъ това, право е да бжде посоченъ Чинтуловъ като пръвъ нашъ поетъ, още повече, че той е и по години по-старъ отъ Славейковъ (последниятъ е роденъ въ 1827). Но все пакъ, датата на раждането и посоченитѣ факти не сж напълно достатѣчни за рѣшаване на тоя въпросъ. — Други, по-сжществени съображения говорятъ рѣшително въ полза на Чинтуловъ. Като поетъ съ своя индивидуалностъ Славейковъ изпжква доста по-късно отъ 1849, дори по-късно отъ 1852, когато излизатъ първитѣ му стихотворни сборки („Смѣсна китка“ и „Пѣснопойка“). Всички стихотворения на Славейковъ до 1852 сж прѣводни, подражателни или много блѣди. А и самитѣ изключения малко говорятъ за поета Славейковъ. Може дори да се каже, че Петко Славейковъ би билъ твърдѣ неуловимъ като поетическа индивидуалностъ безъ нѣкои доста късни стихотворения, като напримѣръ „Не пѣй ми се“ и „Жестокостта ми се сломи“. А не е така съ Чинтуловъ; още съ първитѣ си стихотворения въ „Цариградски Вѣстникъ“ у него ясно личи самобитенъ поетъ съ свое лирическо съдържание и свой лириченъ изразъ. И тая именно изпжкваща поетическа индивидуалностъ на Чинтуловъ още отъ 1849 ни дава право да го поставиме — въпрѣки приетото досега първенство на Петко Славейковъ — начело на нашитѣ поети. Къмъ таково рѣшение на поставениятъ въпросъ клонятъ и думитѣ на неизвѣстния авторъ отъ сп. „Утро“: „Чинтуловъ е първиятъ, който доказа съ пѣснитѣ си, че и българскиятъ езикъ е гъвкавъ и способенъ за поезия, а П. Р. Славейковъ съ своитѣ „Смѣсна китка“ и „Басняникъ“ се явява въ 1852 и вторично